

Jan *Joop van de Weg* en Rietje

vinden wat

JAN HAAN N.V. GRONINGEN

JOOP VAN DE WEG

JAN EN RIETJE
VINDEN WAT

ILLUSTRATIES VAN E. E. MEEK

TWEEDE DRUK

JAN HAAN N.V. - GRONINGEN

1. Een bood-schap doen

Riet.... Rie-tje.... waar ben je?"

„Hier — op de zol-der. Kom es kij-ken, zeg!"

Jan holt naar bo-ven. Wat doet Rie-tje op zol-der?

Hij dacht, dat ze in de voor-ka-mer was.

Het is al een beet-je don-ker bo-ven. Méér don-ker dan be-ne-den in de ka-mer. Maar dáár zijn twee gro-te ra-men.

Hier al-leen één klein raam-p-je.

Vlak on-der dat raam-p-je zit Rie-tje op de grond. Zó maar in het stof.

„Kom es kij-ken, Jan — ik heb een hok ge-maakt. Een hok vol met die-ren. Doe je óók mee?"

Jan zegt niets. Hij kijkt al-leen maar. Riet heeft al-le die-ren mee naar bo-ven ge-no-men. Haar ei-gen poes-je en het wit-te wol-len hond-je.... Maar óók de die-ren van Jan. Z'n aap-je en z'n bok op wiel-tjes, en daar staat ook het hou-ten eend-je.

„Doe je mee, Jan? Dan was jij de baas van het hok."

„En jij dan?"

„Nou — ik ben de da-me, die e-ten komt bren-gen. Zet de beer er ook eens bij. Ja? Doe je mee?"

„Goed —" zegt Jan. „Dan moet jij nou e-ven weg gaan. Ik maak het hok een beet-je gro-ter. Je hebt het veel te klein ge-maakt. Een hond en een poes mo-gen niet bij el-kaar zit-ten — dan gaan ze vech-ten. En de beer moet ook al-leen in een hok-je — an-ders bijt hij."

Zo — Jan trekt de gro-te kist een beet-je op zij. Dat is de e-ne muur van het hok. Nu een plank in 't mid-den — dan heb je in-eens twéé hok-ken.

„Geef dat mand-je eens, Riet. Kijk — nou zijn er al drie hok-ken. De beer moet maar in het groot-ste."

Poes mag ge-woon rond-lo-pen, hoor. Die loopt tóch niet weg. „Is het nou geen die-ren-tuin, Jan? Ik kom ze voe-ren, zeg.”

Rie-tje heeft gauw de klein-ste blok-jes uit haar blok-ken-doo's ge-pakt. Dat zijn de stuk-jes brood. Al-le die-ren krij-gen brood van-daag. De beer zal ze-ker wel lie-ver vlees lus-ten. Maar dat heeft Rie-tje nu niet. Hij moet ook maar brood e-ten.

O — wacht eens e-ven. De bok is niet lief. Die stoot met z'n kop.

„Baas — kijk eens naar je bok. Hij doet zo boos. Hij stóót me.”

„Dat mag niet”, zegt Jan. „Na-tuur-lijk niet. Pas op, hoor bok, als jij niet lief bent. . . . dan krijg je niets. He-le-maal niets hoor.”

„Jan. . . . Rie-tje. . . . waar blij-ven

jul-lie nou?”

O — Jan schrikt er van. Dat is waar ook. Hij moest voor moe-der Rie-tje op-zoe-ken. Ze moe-ten sa-men een bood-schap doen. Hij is het zo maar ver-ge-ten. Dat komt van het leu-ke spel-le-tje.

„Kom gauw mee, Riet. Moes wacht op ons. We moe-ten een bood-schap doen. Héél ver weg.”

„En de bees-ten dan?”

„Laat die maar hier, hoor — die vin-den we mor-gen wel.” Dan gaan ze vlug naar be-ne-den.

Moe-der schudt haar hoofd. „Waar blééf je nou toch?”

„Riet had een hok met die-ren ge-maakt. Dat was zo leuk. En toen zijn we sa-men gaan spe-len.”

„Doe maar gauw je jas aan, al-le twee. En jij ook je muts, Riet. 't Is al koud en o-ver een half uur is 't ook al don-ker.” Jan kijkt eens naar Rie-tje. Mo-gen ze zo maar in het don-

ker bui-ten? Dat is nog nooit ge-beurd. O ja — één keer — maar toen was Moes er zelf bij.

„Luis-ter nou eens goed, Jan. Jij bent de groot-ste. Weet jij het huis van tan-te Lien?”

Jan moet e-ven den-ken. Nee — hij weet het niet meer.

„En jij, Rie-tje?”

Nee — Rie-tje weet het ook niet.

Nou — 't is erg ge-mak-ke-lijk, hoor. Je weet wèl, waar opa vroe-ger woon-de, hè? Die straat loop je he-le-maal uit. Dan ga je het hoek-je om en zie je op-eens een mooi-e nieu-we school. Er is een groen hek voor de deur. En daar vlak naast is eerst een gróót huis en dán een klein huis. In dat klein-ste huis woont tan-te Lien. Daar ga je net-jes aan-bel-len en zeg-gen, dat pap-pa Dins-dag thuis komt. Kun je het ont-hou-den, of zal Moes het e-ven op-schrijven?”

„Nee hè, Riet — we kun-nen het wel ont-hou-den. Moet tan-te Lien óók we-ten, dat pap-pa thuis komt?”

„Ja — ál-le ooms en tan-tes moe-ten het we-ten, want pap-pa blijft maar één week thuis. Dan gaat de boot weer weg.”

„Ik wou”, zegt Rie-tje, „dat on-ze pap-pa bak-ker was.”

„Waar-om?”

„Dan was hij al-tijd thuis en niet al-tijd op de zee.”

„Als is groot ben”, zegt Jan, „word ik ook stuur-man op een boot. Dan moet je altijd weg — dat kan niet an-ders.”

„Dan blijf ik bij U, Moes. Ik ga niet weg.”

Moe-der lacht maar eens. Ze is zo blij dat pap-pa weer komt.

En Jan is ge-luk-kig nog klein. Pas acht jaar. En Rie-tje is zes. Het duurt nog héél lang voor ze groot zijn.

„Ga nu maar gauw. De lich-ten gaan al aan, bui-ten. Voor-zich-tig zijn, hoor! Zul je bij el-kaar blij-ven?”

„Ja, Moes — dag!”

„Dag — vlug te-rug ko-men, hoor!”

2. Een ket-ting van echt goud

Daar gaan ze.

Jan neemt gro-te stap-pen. Dat staat zo flink. Hij is nu geen klei-ne jon-gen meer. Hij mag al bui-ten, als 't don-ker is. „Geef me maar een hand, Riet. Zul-len we sa-men eens hard hol-len?“

Ze ren-nen over de straat. Maar bij de hoek moe-ten ze e-ven wach-ten. Want hier moe-ten ze o-ver-steken. Dit is een heel druk-ke straat. Er rijdt een tram ook. En zo veel au-to's.

Aan de o-ver-kant be-gint de sin-gel. Dat is ook nog een heel eind.

„Zul-len we wéér hol-len, zeg?“

Nee — Jan weet iets veel leu-kers. Paard-je spe-len!

Uit z'n zak haalt hij een heel lang touw.

„Sta e-ven stil, Riet. Jij bent paard, hè? Zo — dat zit vast. Nou je an-de-re arm. Ik stuur je, hoor.“

Fijn, dit gaat veel vlug-ger dan ge-wóón lo-pen. Nog twee stra-ten — dan zijn ze er al.

Zie je wel — hier is het huis van o-pa. O-pa woont er nu niet meer. Hij woont nu in een an-de-re stad. Daar ga je met de trein naar toe.

En daar is die nieu-we school met het groe-né hek. Er staat een gro-te lan-ta-ren vlák voor.

Ja, hoor — ze zien het al. Eerst een groot huis en dan een klein huis. Net, zo-als Moes zei.

„Bel jij maar, Riet. Zacht-jes, hoor. Hard bel-len is niet net-jes.“

In de gang gaat het licht op. De deur zwaait open. . . .

„Nee, maar — wie zijn dát nou toch? Jan en Rie-tje? Mo-gen jul-lie he-le-maal hier naar toe? Kom maar gauw bin-nen.“

Tan-te Lien trekt ze al-le twee de ka-mer in.

„Ko-men jul-lie me eens op-zoe-ken? Trek je jas maar uit, 't is warm bin-nen.“

„Nee tan-te — dat mo-gen we niet van Moes. We moes-ten di-rect te-rug ko-men.

We heb-ben een bood-schap voor U.“

„Mooi zo — wat voor een bood-schap?“

„Dat pap-pa Dins-dag thuis komt.“

„Pap-pa blijft maar één week“, zegt Rie-tje gauw. Zij wil óók een stuk van de bood-schap zeg-gen.

„Nou — dan zijn jullie ze-ker wel blij — is 't niet?

Jam-mer, dat pap-pa zo gauw weer weg moet. Zeg maar te-gen moe-der, dat ik Woens-dag kom. Woens-dag-a-vond.“

„Lus-ten jul-lie een ap-pel?“

„Ja, tan-te.“

„Kijk es — ieder een gro-te, ro-de ap-pel. Eet 'm bui-ten maar op, hoor. Dat is, om-dat jul-lie zo goed bood-schap-pen doen. Ga maar weer gauw naar Moes.“

„Ja — dag tante — dag.“

„Dank U wel voor de ap-pel“, roept Rie-tje nog hard als ze bui-ten zijn.

Tan-te zwaait nog e-ven — dan gaat de deur dicht.

O — wat is het nu op-eens don-ker ge-wor-den! Eerst was de lucht nog een beet-je flauw. Nu niet meer. Nu is al-les zwart. De lucht en de bo-men ook.

Maar goed, dat er lan-ta-rens bran-den.

„Zou jij báng zijn, als er nou geen licht was, Jan?”

„Ik-ke niet”, zegt Jan.

„Ik wel een beet-je. Dan zou je toch de weg naar huis niet kun-nen vin-den. . . .”

„Maar ik ben al acht jaar. Ik ben niet zo gauw bang. Jij bent pas zes. En jij bent een meis-je. Meis-jes zijn al-tijd veel meer bang dan jon-gens.”

„Niet waar!”

„Wèl waar!”

„’t Is niet — ik ben niet gauw bang.”

„Wel, hoor — want jij bent een meisje. . . . o — kijk eens — wat ligt daar op de grond?”

Weg is op-eens de ru-zie.

Want dáár — on-der die lan-ta-ren — ligt iets heel moois. Twee hoof-den buk-ken te-ge-lijk naar de grond. Twee paar ó-gen kij-ken. . . . kij-ken. . . .

Dan steekt Rie-tje haar hand uit en raapt het mooi-e ding op. Nu kun-nen ze het nóg be-ter zien.

„’t Is van goud”, zegt Jan.

„’t Is een ket-ting”, zegt Rie-tje.

Ze fluis-te-ren er van.

Ja — het is een mooi-e, gou-den ket-ting. Die ligt zo maar op straat. En de me-vrouw van de ket-ting weet er na-tuur-lijk niets van. Ze weet ze-ker al-leen maar, dat ze de ket-ting ver-lo-ren heeft. Wat erg is dat!

„Wat moeten we er mee doen, Jan?”

Jan kijkt eens rond.

„Ik zie ner-gens een a-gent. Jij?”

„Nee — ik ook niet. Kom maar — we zul-len wel aan moe-der vra-gen, wat we er mee moe-ten doen.”

„Ja — stop ’m maar goed weg. Zo — in je man-tel-zak. Nou je zak-doek er bo-ven-op.”

„Ik heb geen zak-doek.”

„Geeft niet. Ne-men we de mij-ne wel. Nou je hand op je zak hou-den, hoor. An-ders ver-liezen wij ’m ook weer.”

Rie-tje zucht er van. Wat zal Moes wel zeg-gen? En van wie.
zou die ket-ting wel zijn?

„Zeg — Jan — misschien is die ketting wel van een juf-
vrouw van die nieu-we school. Dat kan best — hé, Jan?”

Maar Jan schudt van „nee”.

„Nee — dat kan toch niet. Van-daag was er geen school.
Het is toch Zon-dag?”

O-ja — het is Zon-dag van-daag. Dan gaat er nie-mand naar school. Ook de juf-frouw niet.

„Zeg — Jan — als die me-vrouw van de ket-ting nou gaat zoe-ken? Dan vindt ze niks.”

Jan bromt wat.

„Je moet niet zo zeu-ren. Die ket-ting kan daar toch niet blij-ven lig-gen. 't Is een du-re, hoor. Hij kost mis-schien wel hon-derd gul-den.”

„O-ja — mis-schien wel dui-zend. En als er dan een bo-ze dief kwam. . . . die stop-te vast de ket-ting weg, hè? Die zou 'm vast niet aan de a-gen-ten ge-ven. Dan kreeg die me-vrouw d'r ket-ting nooit meer te-rug.”

„Kom maar — we zijn er haast. Zul-len we nog e-ven hol-len?”

Moes kijkt net voor het raam, of Jan en Rie-tje er al aan-ko-men. Ja hoor — daar zijn ze. Moe-der is blij, want ze zijn nooit in het don-ker bui-ten. Het is ook al zo vroeg don-ker. Dat komt, om-dat het haast win-ter is.

„Moe-der. . . . Moes. . . . kijk eens gauw. Kijk eens, wat we heb-ben. 't Zit in Rie-tjes zak. Iets moois.”

Eerst pakt Jan z'n zak-doek uit de zak. En dan. . . . haalt Rie-tje er de mooie ket-ting uit.

„Van goud, Moes — ziet U wel — echt goud.”

Moe-der kijkt. Ze be-kijkt de ket-ting van al-le kan-ten.

„Ja, jon-gens — 't is heus een gou-den ket-ting. Waar heb je die ge-von-den? Op straat?”

„Ja Moes — zo maar op straat. Je kon 'm goed zien, want hij lag net in het licht van de lan-ta-ren. Maar we za-gen geen a-gent — hè, Riet?”

Rie-tje kijkt wat moe-der er mee gaat doen. Jam-mer — Moes legt 'm in de kast.

„Wat doet U er nou mee, moe?”

„Mor-gen gaan we 't e-ven te-gen de po-li-tie zeg-gen.”

„Mo-gen wij dan mee?”

„Als je lief bent. . . . an-ders hou-den ze jul-lie daar.”

Riet schrikt een beet-je. Maar Jan ziet wel, dat het een grap-je is. Moe-der lacht er im-mers bij.

„Komt U ons dan uit school ha-len, mor-gen?”

„Ja — om vier uur. En nu vlug aan ta-fel, want het is al lang zes uur ge-weest. Zus-je slaapt al. Die heeft haar pap-je al op.”

Een uur-tje la-ter lig-gen Jan en Rie-tje in bed. Rie-tje droomt, dat pap-pa de gou-den ket-ting aan zus-jes wieg hangt....

3. Op school

Nu is het Maan-dag. Maan-dag-mor-gen. Al-le kin-de-ren zijn op school. Op straat is het stil en rus-tig. Niet één kind is er te zien.

Maar op-ééns.. daar gaat de deur van de school o-pen en een he-le rij kin-de-ren komt naar bui-ten. Die mo-gen e-ven spe-len op het plein.

Nóg een rij. Nog één....

Nu is het *niet* meer stil bui-ten. De jon-gens mo-gen aan de e-ne kant spe-len. De meis-jes aan de an-de-re kant. Het plein is vól kin-de-ren. Twee juf-frouws en één mees-ter wan-de-len heen en weer.

Jan speelt paard-je met z'n vriend. Hij heeft het touw van gis-te-ren nog.

Rie-tje wan-delt met Jo-pie. Ze heb-ben el-kaar zo veel te ver-tel-len. Want gis-te-ren heb-ben ze el-kaar niet ge-zien. Toen was het Zon-dag.

„Hoor es”, zegt Jo-pie, „zal ik jou eens wat ergs ver-tel-len? Gis-te-ren ben ik mijn juf-frouw van de Zon-dags-school naar huis gaan bren-gen. En toen ze thuis kwam, was ze d'r mooi-e ket-ting kwijt. Die was van ècht goud. We zijn sa-men we-zen zoe-ken — in de Zon-dags-school ook nog.” Rie-tje staat op-eens stil. Met gro-te o-gen kijkt ze Jo-pie aan.

„En.... en.... heb jij.... heeft die juf-frouw d'r ket-ting toen ge-von-den?”

„Nee — we za-gen 'm ner-gens. Erg, hè?”

Maar Rie-tje be-gint te la-chen en te sprin-gen.

„O wat fijn.... wat fijn.... nou weet ik het.... nou weet ik het.”

Jo-pie wordt een beet-je boos.

„Wat weet je dan? Waar-om lach je nou zo?”

„Om-dat we nou we-ten van wie die ket-ting is. Hoor dan.”

Heel dicht krui-pen hun hoofd-jes bij el-kaar. Rie-tje ver-telt al-les aan Jo-pie. Van de bood-schap in het don-ker; van tan-te Lien en van de lan-ta-ren, waar de gou-den ket-ting on-der lag. Jo-pie wordt er óók blij van.

„Fijn zeg — nou kan de juf-frouw 'm toch nog te-rug-krij-gen.”

„O-ja — ja — kom, Jo-pie, we gaan het gauw aan Jan ver-tel-len.”

Ze hol-len sa-men naar de an-de-re kant van het plein.

„Jan.... Jan.... hoor eens.”

Jan komt aan-dra-ven.

„Op zij.... op zij.... ik ben een paard.”

„Nee Jan — luis-ter nou — ik weet van wie de ket-ting is.”

Ze hou-den Jan vast aan z'n jas. Jo-pie ver-telt nog eens het he-le ver-haal van haar juf-frouw. Jan moet e-ven den-ken. Hij krijgt er rim-pels van in z'n hoofd.

„Weet jij, waar die juf-frouw woont, Jopie?”

„Ja, hoor — dat weet ik best. Ik breng haar nèt zo vaak naar huis.”

„Dan moet jij maar gaan zeg-gen, dat die ket-ting bij ons is. Dan hoeft mijn moe-der niet naar de po-li-tie.”

Vort paard — weg is Jan al weer.

Maar Riet en Jo-pie gaan niet spe-len. Ze pra-ten fijn o-ver de ket-ting. En o-ver de juf-frouw. Wat zal die blij zijn!

Tin-ge-ling! In school gaat de bel. Jam-mer — nu moe-ten ze al-le-maal weer naar bin-nen.

Maar Rie-tje kan nu haast niet aan haar som-men den-ken.

Ze wil-de maar, dat het twaalf uur was.

„Straks — denkt ze — ga ik het gauw te-gen Moes ver-tel-len.”

Daar holt Rie-tje.

Haar jas hangt los. Haar muts heeft ze. . . . nee — niet op haar hoofd. Ze houdt 'm zo maar in de hand.

Gauw, gauw naar Moe-der toe. Wat zal Moes wel zeg-gen? Ze wil nu niet op Jan wach-ten. Ze wil het zelf aan Moes ver-tel-len.

Héél hard trekt Rie-tje aan de bel. Moe-der schrikt er van.

„Kind-je — kalm toch — heb je zo'n haast?”

„Ja, Moe-der — hoor eens — luis-ter eens. De ket-ting is van de juf-frouw van Jo-pie.”

Moes be-gint te lach-en. „De juf-frouw van Jo-pie? Maar dat is toch ook jouw juf-frouw?”

„Nee — nee — niet ón-ze juf-frouw. Van een án-de-re school. Een school, waar Jo-pie op Zon-dag naar toe gaat.”

O, ja — nu be-grijpt moe-der het al.

„Maar hoe weet je dat dan, Rie-tje. Heeft Jo-pie dat ge-zegd?”

„Ja — ja — Moes. Jo-pie wéét het. 't Is háár juf-frouw.”

En dan ver-telt Rie-tje al-les aan Moe-der. Het he-le ver-haal van Jo-pie.

Moes luis-tert. Moes knikt. O-ja — dat kan best. Die ket-ting zal best van die juf-frouw zijn. Wat fijn, dat ze het nu we-ten.

Maar op-eens schrikt Rie-tje. Want Moes zegt:

„Weet jij nou, waar die juf-frouw woont?”

Rie-tje schudt van „nee”.

„Weet die juf-frouw dan waar wij wo-nen?”

Wéér schudt Rie-tje van nee. Hoe moet dat nu?

Maar dan komt Jan thuis. Jan is groot. Jan is al acht jaar.

Jan zegt:

„Jo-pie zou het toch gaan zeg-gen. En Jo-pie weet wèl, waar wij wonen.”

„Mooi”, zegt Moes, „dan komt het wel goed. En nu gaan we eerst e-ten.”

4. De juffrouw van de Zon-dags-school

Nu is het stil in de ka-mer.

Moe-der eet, Jan eet, Rie-tje eet en zus-je slaapt al weer. Aan ta-fel mo-gen Jan en Rie-tje nooit praten. Dat mag pas, als ze he-le-maal klaar zijn. Daar-om is het zo stil.

Tin-ge-ling!

Moe-der kijkt naar de klok. Wie kan daar nu zijn? Jan doet al o-pen.

„Moes”, — roept hij hard in de gang. „Moes — daar is die juf-frouw.”

O — Rie-tje krijgt op-eens een kleur. Zou dat. . . . zou dat die juf-frouw van de ket-ting zijn?

Moes gaat naar de gang. Maar Rie-tje blijft met gro-te o-gen naar de deur kij-ken. Haar é-ne wang is heel dik. Daar zit een groot stuk brood. Ze ver-geet om te kau-wen. Zou het. . . . ?

Ja — Moes doet de deur o-pen en. . . . Een vréemde juf-frouw stapt naar binnen.

Rie-tje wordt nog ro-der. Ze is op-eens ver-le-gen. Jan niet. Jan stapt ach-ter moe-der aan en lacht te-gen Rie-tje.

„Dat is de juf-frouw van de ket-ting, Riet.”

De juf-frouw lacht ook. Ze knikt te-gen Rie-tje. „Ja — ik ben de juf-frouw van de ket-ting. En jij bent ze-ker het vrien-din-ne-tje van Jo-pie? Jo-pie heeft me de weg ge-we-zen naar jul-lie huis.”

„Zeg eens net-jes ge-dag, Rie-tje”, zegt Moe-der.

O bah — dat na-re stuk brood in haar mond. Riet-je slikt — slikt. Moet ze nou een hand-je ge-ven? Maar de vreem-de juf-frouw steekt zelf haar hand al uit. Rie-tje staat gauw op en geeft een hand-je.

„Dag, juf-frouw.”

Moe-der geeft de juf-frouw een stoel. En dan.. haalt ze uit de kast de mooi-e gou-den ket-ting. Wat kijkt die juf-frouw blij! Met twee han-den pakt ze het aan.

„Ja — ja — dat is 't ie, hoor. O — ik vind het toch zo heer-lijk. Ik draag 'm alleen maar op Zon-dag. Ik was zo bang dat 'k 'm nooit te-rug zou krij-gen. Flin-ke kin-ders zijn jul-lie, hoor. Wacht eens e-ven. Ik zal jul-lie al-le twee wat ge-ven voor je spaarpot.”

De tas gaat al open.

Maar Moe-der schudt haar hoofd

„Nee, juf-frouw — daar moe-ten Jan en Rie-tje niets voor heb-ben. Nee, hoor — ze heb-ben het al-leen maar ge-von-den en nu ge-ven we het aan u te-rug. Dat is heel ge-woon. Daar mo-gen ze niets voor heb-ben.”

De tas gaat weer dicht. De juffrouw moet e-ven den-ken. Mo-gen ze geen geld heb-ben? Maar wat zal ze dan ge-ven? Ze wil toch graag wat geven. Ze is zo blij — zo erg blij. Maar dan be-gint ze op-eens te lach-en. Ze weet al wat.

O ja — ze weet iets heel moois. Dat is nog veel beter dan geld.

„Hoor eens — ik weet wat. Ko-men jul-lie ook op de Zon-dags-school. Kom maar met Jo-pie mee, Zon-dag. Mo-gen ze dat, me-vrouw?”

Moes knikt. „Als ze graag wil-len — van mij mag het wel.”

Rie-tje knikt hard. Ja — o ja — ze wil o zo graag.

„En jij, Jan?”

Jan houdt z'n hoofd een bee-tje schuin.

„Moet je daar ook som-men ma-ken?”

„Wel-nee, jon-gen — je hoeft al-leen maar te zin-gen en te luis-te-ren. Te luis-te-ren naar een mooi ver-haal. En o-ver vier we-ken is het feest. Kerst-feest. Dan mo-gen jul-lie ook ko-men. Dat is het mooi-ste feest van het he-le jaar.” Rie-tje staat te springen van de pret. O ja — met Jo-pie mee naar de Zon-dags-school. Wat fijn, dat Moe-der het goed vindt.

„Ga je ook mee, Jan?”

Ja — Jan wil wel.

De juf-frouw staat weer op. Ze heeft de mooi-e, gou-den ket-ting in haar tas ge-stopt. Die gaat mee naar huis. Heer-lijk!

Ze be-dankt Moes ook. En Jan nog eens en Rie-tje....

„Tot Zon-dag, hoor — Jo-pie weet de weg wel.”

Ze knik-ken blij. Moes gaat mee naar de gang.

Wat is het nu op-eens laat ge-wor-den! Als Moe-der te-rug komt, moe-ten ze heel vlug ver-der e-ten. En één, twee, drie naar school. An-ders ko-men ze te laat.

Jan geeft Rie-tje een hand en zo hol-len ze de straat uit.

„Wat een aar-di-ge juf-frouw, hè Jan?”

„Nou”, zegt Jan alleen.

„O-ver hoe-veel nach-ten is het Zon-dag, Jan?”

Jan moet e-ven re-ke-nen.

„O-ver zes nach-ten.”

Rie-tje zucht. Wat veel nog. Ze zou wil-len, dat het nu al Zon-dag was.

Nog zés nach-ten....

5. Weer Zon-dag

Het groe-ne hek van de mooi-e nieu-we school staat open. Wijd open. Maar bin-nen — in de school — zijn geen kin-de-ren.

De gan-gen zijn leeg en stil. De klas-sen zijn ook leeg en stil.

In de eer-ste klas staat een juf-frouw. Éen juf-frouw met een groe-ne jurk aan. En op die groe-ne jurk heeft ze een gou-den ket-ting. Zo mooi staat dat. Het is de juf-frouw van de Zon-dags-school. Ze kijkt door het raam naar bui-ten. Maar ze ziet niets. Want ze denkt. Ze denkt aan de twee kin-de-ren, die haar ketting von-den. Zou-den ze heus kō-men, van-daag? Zou-den ze al-le twéé ko-men?

De juf-frouw wil het zo graag. Ze wil die kin-de-ren zo graag blij ma-ken. Net zo blij, als ze zelf is. Want de juf-frouw weet nu wel, dat Jan en Rie-tje nooit ècht blij kun-nen zijn. En hun moe-der ook niet. En hun va-der óók niet. Dat komt... om-dat ze de Hee-re Je-zus niet ken-nen. Om-dat ze niet we-ten, dat er Ie-mand is, die heel veel van hen houdt. Ie-mand, die in de mooie He-mel woont en al-le kin-de-ren ziet.

O — wat zou het heer-lijk zijn, als Jan en Rie-tje óók die Hee-re Je-zus leer-den ken-nen. En veel van Hem gin-gen hou-den. Dát zou pas mooi zijn! Dan was het juist goed, dat ze toen haar ket-ting kwijt was. Want an-ders zou ze nu Jan en Rie-tje niet ken-nen.

Kijk — bij het groe-ne hek ko-men al meer kin-de-ren.

En daar — bij het hoek-je — die twee meis-jes...? Zijn dat Jo-pie en Rie-tje niet. En die jon-gen er vlak ach-ter... .

Is dat Jan? Ja — o ja — ge-luk-kig. Ze zijn er al-le twee. De juf-frouw lacht. Zó blij is ze.

De mees-ter van de Zon-dags-school heeft de deur o-pen ge-zet. Daar ko-men de kin-de-ren. . . .

Jo-pie is de eer-ste. „Kom maar, hoor”, zegt ze te-gen Jan en Rie-tje. „Kom maar — ik zal je wel bij de juf-frouw bren-gen.”

Jan wil z'n jas uit-trek-ken. Maar Jo-pie geeft 'm een duw. „Nee jo — 't is hier geen ge-wo-ne school. Je moet hier je jas aan-hou-den.”

„Juf-frouw, hier zijn ze.”

De juf-frouw staat bij de deur

van de klas. Ze geeft Jan en Rie-tje een hand.

„Fijn, dat jul-lie er zijn. Ga maar bij Jo-pie zit-ten, hoor.”

O ja — met z'n drie-tjes in één bank. Dat is leuk. Dat mag wel op de Zon-dags-school. Zo, Rie-tje in 't mid-den. Jan aan de é-ne kant en Jo-pie aan de an-de-re. Al-le kin-de-ren, die bin-nen ko-men, kij-ken naar de twee nieu-we kin-de-ren. Als de bel gaat, doen ze al-le-maal hun han-den sa-men. Jan en Rie-tje kij-ken eens naar Jo-pie. Jo-pie heeft ge-zegd: „Jul-lie moe-ten maar net doen, als ik.”

„Nu al-le o-gen dicht”, zegt de juffrouw.

Daar heeft Jo-pie ook van ver-teld. Dan gaat de juf-frouw te-gen de Hee-re pra-ten. „Dat heet bid-den”, zei Jo-pie.

Jan en Rie-tje be-grij-pen het niet goed. Ze kun-nen ook het vers-je niet mee-zin-gen na het bid-den. Maar dat geeft niets. Kijk maar — de juf-frouw lacht te-gen hen.

„O-ver een poos-je ken-nen jul-lie ook de vers-jes, hoor.” En dan komt het. . . .

De juf-frouw gaat voor de klas zit-ten op de ho-ge stoel. Ze ver-telt een ver-haall Een mooi ver-haal. Van een man, die in een vreemd land moest wo-nen. Hij moest wer-ken voor

de ko-ning van dat vreem-de land. Het was heel moei-lijk werk. Maar hij vroeg el-ke dag, of de Hee-re hem wil-de hel-pen. En hij vroeg ook, of hij weer naar zijn ei-gen land te-rug mocht. De ko-ning hield niet van den Hee-re. Maar hij hield wèl van die man. Die werk-te zo goed voor hem. En toen — toen ge-beur-de er iets ergs. Bo-ze men-sen be-dach-ten iets héél le-lijks. Ze zeiden:

„Wie aan de Hee-re bidt, moet in de kooi van de leeu-wen. Dan e-ten de leeu-wen hem op. Net goed.”

De man ging tóch aan de Hee-re bid-den. En toen. . . . toen moest hij in de kooi van de leeu-wen. Die was in de grond; in een die-pe kuil. De ko-ning vond het heel erg. Hij zei: „Dan moet je ook niet aan de Hee-re bid-den. Nu is er niets meer aan te doen.”

De bo-ze men-sen pak-ten de man op en gooi-den hem in de leeu-wen-kuil. Maar de man was he-le-maal niet bang.

Hij dacht: „De Hee-re zal wel voor mij zor-gen.”

Die ar-me man! Rie-tje heeft tra-nen in haar o-gen. Nu gaan die wil-de leeu-wen hem ze-ker op-e-ten.

De juf-frouw ver-telt ver-der. Ze ver-telt, dat de ko-ning er zo'n ver-driet van had. Dat hij stil naar bui-ten ging in de mor-gen, om te kij-ken naar die man. Hij ging bij de kuil staan en riep wat aan de man. En wat hoor-de hij toen? Hij hoor-de de man te-rug roe-pen. Hij wàs niet op-ge-ge-ten. Hij wàs niet dood. Hij riep, dat de Hee-re hem be-waard had. De ko-ning kon wel zin-gen. Zó blij was hij. De knech-ten moes-ten gauw de man er uit ha-len. En de ko-ning zei:

„Nu weet ik Wie de Hee-re is. Nu ge-loof ik óók in Hem.”

En dan is het ver-haal haast uit. Jan zucht er van. Dat was een mooi ver-haal. Straks gauw aan Moes ver-tel-len. O ja — en aan Va-der ook. Fijn — nu kan Va-der het ook ho-ren. Va-der vond het eerst niet goed, dat ze weg gin-gen. Hij vind het veel te ver. He-le-maal naar de nieu-we school! Maar ze moch-ten toch. Als hij maar goed op Rie-tje zou pas-sen. Nou — hij past altijd goed op Rie-tje.

Vol-gen-de week gaan ze wéér naar de Zon-dags-school. Fijn hoor!

6. Nog één nacht-je sla-pen

De he-le we-reld is wit !

Gis-te-ren vie-len er een paar sneeuw-vlok-jes. Maar van-nacht kwa-men er al maar meer — al maar meer. Het werd een dik pak sneeuw. En de bo-men wa-ren zo mooi !

De kin-de-ren rie-pen: „Ha — sneeuw ! Kun-nen we lek-ker baan-tje glij-den en een sneeuw-pop ma-ken. Of met de slee spe-len.“ Ze gin-gen heel vroeg naar school.

Nu is het al mid-dag.

Jan stapt ook door de sneeuw. Hij heeft z'n han-den diep in de zak-ken van z'n jas. En hij fluit. Jan kan al flui-ten. Hij fluit al-tijd, als hij blij is. Hij is blij om de sneeuw. En hij is blij, om-dat ze vrij heb-ben van school. Twéé we-ken — heeft de juf-frouw van-mor-gen ge-zegd. Maar hij is het meest blij om het feest. Kerst-feest !

Dat is pas o-ver vier da-gen. Maar mor-gen. mor-gen vie-ren ze Kerst-feest met de Zon-dags-school.

Er-gens in een gro-te zaal ko-men al-le kin-de-ren bij el-kaar. De juf-frouw en de mees-ters van de Zon-dags-school gaan daar eerst al-les mooi ma-ken.

Ze mo-gen al-le mooi-e Kerst-vers-jes zin-gen. En de mees-ter zal van het Kerst-feest ver-tel-len. Ze krijgen ook lek-kers. Lek-kers. en. nóg wat. Maar dat wil-de de juf-frouw niet zeg-gen. Dan was het geen ver-ras-sing meer. Jan loopt een beet-je vlug-ger. Hij fluit een beet-je har-der. Want er is nog iets heer-lijks. De moe-ders mo-gen mee-ko-men op het feest. Ja — de va-ders mo-gen ook. Maar de va-der van Jan en Rie-tje is al weer op zee. Heel ver weg. Dat is jam-mer — want al-le va-ders en moe-ders moch-ten ko-men van de juf-frouw.

Moes vindt het fijn. Moes kent de juf-frouw nu zo goed. Laatst is de juf-frouw wéér ge-weest. Maar nu kwam ze niet voor een ket-ting. Nee hoor — ze kwam met Moes óók o-ver

de Hee-re Je-zus pra-ten. En wat was er toen 's a-vonds ge-beurd?

Moe-der zei: „Jan — geef me de keu-ken-stoel eens.”

Moe-der zet-te de stoel voor de kast in de slaap-ka-mer en klom er bo-ven op.

Jan en Rie-tje ke-ken er naar met gro-te o-gen. Wat ging Moes nou doen?

Moes pak-te een heel dik boek. Er zat stof op. Riet-je mocht de stof-doek ge-ven. En toen....?

Moe-der leg-de het dik-ke boek op ta-fel. Ze zei:

„Dit is de Bijbel. Daar staat al-les in van de Hee-re Je-zus. Al-les wat jul-lie le-ren op de Zon-dags-school.”

Rie-tje mocht op moe-ders schoot zit-ten en Jan... bo-ven op de ta-fel. Zo kon-den ze het al-le twee goed zien.

Moe-der zocht al-le ver-ha-len op, die Jan en Riet al wis-ten. En la-ter had-den zij sa-men aan Moes de Kerst-vers-jes ge-leerd. Dat was een heer-lij-ke a-vond!

Maar mor-gen... O — Jan wil-de, dat het nu al mor-gen was.

Van-mid-dag gaat hij fijn een glij-baan ma-ken met Rie-tje. In hun ei-gen straat. En mor-gen een sneeuw-pop. Al-les is heer-lijk. De sneeuw; twee we-ken vrij van school; al-les. En 't al-ler-heer-lijkst is het Kerst-feest mor-gen!

7. Kerst-feest

Door de wit-te stra-ten stap-pen heel veel men-sen. Gró-te men-sen èn klei-ne men-sen. Ze gaan al-le-maal de-zelf-de kant uit. . . . Al-le-maal naar de zaal, waar het Kerst-feest wordt ge-vierd. De gró-te men-sen zijn de va-ders en de moe-ders. De klei-ne men-sen zijn de kin-de-ren. En die daar net naar bin-nen stap-pen. . . . dat zijn. . . . moe-der, Jan en Rie-tje !

De juf-frouw van de Zon-dags-school staat bij de deur. Ze geeft al-le men-sen en kin-de-ren een hand. Ze heeft wéér de gou-den ket-ting om. Dat hoort ze-ker óók bij het feest. „Ooooo”, zeg-gen al-le kin-de-ren, als ze bin-nen-ko-men. „Ooooo — wat is het hier mooi !”

Jan en Rie-tje wor-den er stil van. Ze lo-pen op hun te-nen ach-ter de mees-ter aan. Die wijst, waar ze zit-ten moe-ten. He-le-maal voor-aan. Moe-der moet ach-ter-aan zit-ten. De gro-te men-sen zit-ten a-part. Die kun-nen tóch al-les zien uit de ver-te.

Jo-pie is er ook al. Ze zwaait met haar vin-ger door de lucht: „Mees-ter — mag ik bij Jan en Rie-tje zit-ten ?”

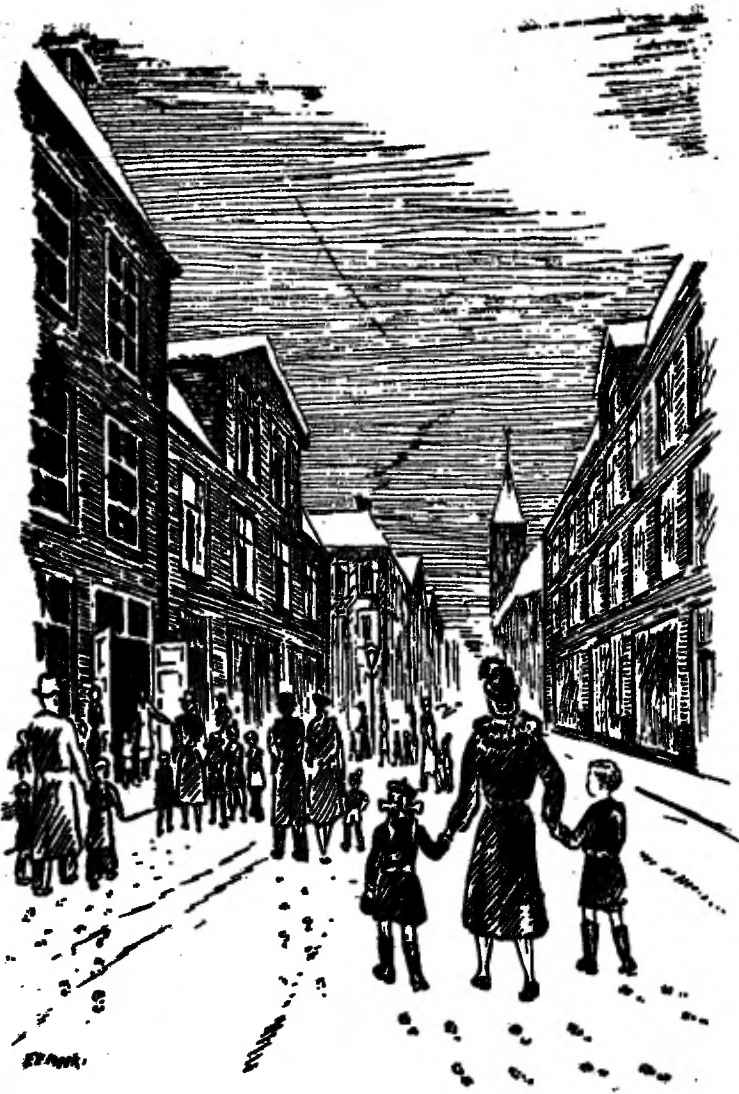
Ja — het mag. Nu is de he-le rij vol.

Maar o — er ko-men nog veel méér men-sen met kin-de-ren. Koud en nat ko-men ze bin-nen — maar hier is het heer-lijk warm. De mees-ter heeft het druk met plaat-sen aan-wij-zen. Het wordt hé-le-maal vol !

En dan — dan gaat één van de mees-ters er-gens bo-ven-op staan. Zo, dat ie-der-één 'm kan zien. Hij klapt in z'n han-den en zegt :

„Nu al-le-maal stil zijn.”

Heel lang-zaam wordt het stil. Dan vouwt de mees-ter z'n han-den en sluit z'n o-gen. De men-sen en de kin-de-ren ook.

De mees-ter gaat bid-den! Hij vraagt aan de Va-der in de he-mel, of Hij van-a-vond ie-der-een blij wil ma-ken. Blij, om-dat de Hee-re Je-zus op de aar-de is ge-ko-men.

Na het bid-den mo-gen de kin-de-ren er van zin-gen. Ze doen het, zo mooi ze kun-nen. Want de Hee-re luis-tert er naar en ook al de va-ders en moe-ders.

Nu zal de mees-ter ver-tel-len van het Kerst-feest. Hij ver-telt van de men-sen, die geen kin-de-ren van de Hee-re God kon-den zijn. Hij ver-telt van de straf, die de men-sen ei-gen-lijk moes-ten heb-ben, om-dat ze niet de-den wat de Hee-re zei. En dan komt het heer-lij-ke! Hij ver-telt van de Hee-re Je-zus, Die zei: „Ik zal die straf wel dra-gen — Ik zal wel naar die men-sen toe gaan.” En héél stil — in de don-ke-re nacht — kwam toen de Hee-re Je-zus op de aar-de. Hij kwam als een heel klein Kind-je, dat in een wieg-je moest lig-gen. Twéé men-sen moch-ten voor Hem zor-gen. Dat wa-ren Jo-zef en Ma-ri-a. Het wa-ren maar ar-me men-sen, en ze woon-den niet eens in hun ei-gen huis, toen de Hee-re Je-zus kwam. Maar ze wa-ren zo blij — want ze wis-ten, dat dat klei-ne Kind-je de Zoon van God was.

O — het is zo mooi, wat de mees-ter al-le-maal ver-telt. Het wordt een heel lang ver-haal. Al-le-maal o-ver de Hee-re Je-zus.

Jan en Rie-tje en de an-de-re kin-de-ren luis-te-ren heel stil. Ze heb-ben er een kleur van. Het is net, of ze zelf het Kind-je zien lig-gen en of ze zelf de en-ge-len ho-ren zin-gen, hoog in de lucht.

Ein-de-lijk is het ver-haal uit. Jam-mer. Maar er komt nog meer, wat ook heer-lijk is. Ze mo-gen weer zin-gen en dan krij-gen ze wat lek-kers. De gro-te men-sen thee en de kin-de-ren li-mo-na-de. Ró-de li-mo-na-de. En een groot stuk koek! Nu mo-gen ze ook wel weer pra-ten. En e-ven kij-ken en, zwaai-en naar de va-ders en moe-ders.

Jan eet z'n koek op, maar Rie-tje wil 'm liever be-wa-ren voor thuis.

De juf-frouw komt bij al-le kin-de-ren e-ven pra-ten.

„Hoe vind jij het feest, Jan ?”

„Fijn”, zegt Jan.

Rie-tje geeft de juf-frouw een arm. „De mees-ter kan ook mooi ver-tel-len, juf-frouw. Net zo mooi als U op Zon-dag.” Het feest is nóg niet af-ge-lo-pen. Om de beurt mo-gen de kin-de-ren bij de tafel ko-men, om een boek-je te ha-len. Dat is om te hou-den. En la-ter krij-gen ze nog een ap-pel ook.

Maar dån is het heus tijd om naar huis te gaan.

De mees-ter dankt de Hee-re voor de heer-lij-ke a-vond en zegt, wan-neer de kin-de-ren weer op de Zon-dags-school mo-gen ko-men.

Daar gaan ze weer met z'n drie-tjes. Moe-der in het mid-den. Aan haar é-ne arm Jan en aan de an-de-re Rie-tje. De boek-jes en de ap-pels zit-ten in Moe-ders tas.

Ze stap-pen vlug door — het is koud, bui-ten. En al zo laat. An-ders lig-gen ze al lang in bed om ne-gen uur.

Moe-der laat Jan en Rie-tje maar pra-ten. Ze heeft zo veel om o-ver te den-ken. Zó veel. . . .

Jan kijkt eens naar Moes. Wat is Moe-der stil !

„Vond U het ook zo mooi, Moes — wat de mees-ter ver-tel-de ?”

Moe-der pakt met haar é-ne hand Rie-tjes hand, en met de an-de-re die van Jan. Ze houdt ze e-ven heel stijf vast.

„O jon-gens”, zegt Moes, „ik ben toch zo blij, dat jul-lie toen die ket-ting heb-ben ge-von-den. Want daar-door heb-ben we nu de Hee-re Je-zus Zelf ge-von-den.”